

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤ

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ της Γαλλικής 'Ακαδημ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: ΟΙ γονείς της Τζουλιάνας, μιὰς ώραίας και χαριτωμένης Παρισινής εικοσιδύο χρόνων, αποφασίζουν νά τήν παντρεύουν, χωρίς

ώστόσο νά τήν ανακοινώσουν και ποιόν θά τήν δώσουν. 'Η Τζουλιάννα υποτάσσεται μέ θαρειά καρδιά στη θέλησί τους και περιμένει μ' αγωνία τήν επιστροφή τους άπ' τήν έξοχή στο Παρίσι για νά δῆ τί θά γίνη Τέλος ἡ οικογένεια ξαναγυρίζει στήν πρωτεύουσα. 'Εκεί, ἡ Τζουλιάννα ἀρχίζει νά παίρνῃ ἀκόμα πιό σοβαρά τὸ ζήτημα τοῦ γάμου της, γιατί οἱ γονεῖς της τῆς ἀναγγέλλουν ὅτι πρόκειται νά τῆς παρουσιάσουν δυὸ ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μνηστήρας της. Συγχρόνως ἀναπολεῖ μέ θλίψη τὰ ἀσκοπα νεανικά της φλέσι και πρό πάντων τῆ συμπάθειά της γιά τὸν νεαρό ἀξιωματικό Μωρίς ντε Μπρυέλ. Μά οἱ γονεῖς της τὴν ἀρραβωνιάζουν στο τέλος μέ τὸν θαρῶνο ντε Νιβέρ πού ἡ Τζουλιάννα δέν τὸν θρῖσκει ἀντιπαθητικό. Εἶν' ἕνας σαραντάρης κύριος, πραγματικός τζέντλεμαν, πού φέρεται μέ μεγάλη ἀθρότητα στή μνησί του. Μά, παρ' ὅλη τὴν συμπάθεια πού τῆς ἐμπνέει, ἡ Τζουλιάννα καταλαβαίνει πὼς δέν τὸν ἀγαπᾷ και αὐτὸ τὴν γεμίζει ἀησυχία.

Ὡστόσο τὸν παντρεύεται και οἱ νεόνυμφοι πηγαίνουν νά περάσουν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος στήν ἐπισυλὶ τοῦ Κρουᾶ - ντε - Νιβέρ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τὴν ἀξιοσημείωτη στιγμή πού ἔγινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὁ ἐν λόγῳ κύριος βλέπει τὸ στήθος μου γυμνὸ κάθε φορά πού τοῦ ἀρέσει και δέν ντρέπομαι καθόλου γι' αὐτὸ...

Μοῦ ἀρέσει νά μοῦ λῆ ἐρωτικά λόγια και τὰ προκαλῶ μόνη μου, ὅταν ἐκεῖνος σωπαίνῃ...

Ἐχῶ ἐπινοήσει μάλιστα μερικές ἐκφράσεις, μερικές στάσεις, μερικούς τρόπους κυττάγματος, πού τὸν κάνουν ἀσυναίσθητα νά κουβεντιάξῃ μαζί μου, ὅπως θά κουβεντιάζε μέ μιὰ ἐρωμένη του...

Μά τί τὰ θέλετε;

Ὅταν μ' ἀγκαλιάξῃ, ὅταν μέ φιλάῃ ὁ σύζυγός μου, σκέπτομαι τὸν Μωρίς...

Κλείνω τὰ μάτια μου γιά νά φαντάζωμαι, ὅτι αὐτὸς μ' ἀγκαλιάζει και μέ φιλάει...

Μά ὅταν τ' ἀνοίγω πάλι, νοιώθω μιὰ ἐλαφριά ἀπογοήτευσι, βλέποντας μπροστά μου τὸν σύζυγό μου...

Και λέω μέσα μου:

«Γιατί νά μὴν εἶνε ὁ Μωρίς; Γιατί;... Γιατί;...»

XI

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Μάρτιος 19...

Εἶνε ἀστείον πόσο ὁ καιρὸς κυλάει γρήγορα γιά μένα ἀπὸ τότε πού εἶμαι κυρία...

Πέρασαν δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού παντρεύτηκα και μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ ἔγινε μόλις χθές...

Ἔτσι λοιπὸν γρήγορα θά κυλήσῃ τώρα και ἡ ζωὴ μου, σάν λίγο νερὸ πού φεύγει μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλα;

Εἶμαι σύζυγος πρὸ δύο μῆνῶν ἐνώπιον τοῦ καλοῦ Θεοῦ και τῶν ἀνθρώπων... Μά πρὸ δεκαπέντε μόλις ἡμερῶν πῆρα στὰ σοβαρά τὸν ρόλο μου...

Φύγαμε πειὰ ἀπὸ τὴν έξοχή, ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου ἐπισυλὶ τοῦ Κρουᾶ - ντε - Νιβέρ, ὅπου πέρασα τὴν πρώτη περίοδο τῆς συζυγικῆς μου ζωῆς.

Νά ἐγὼ τώρα στο Παρίσι, στο σπίτι μου, στο σπίτι μου...

Τὸ σπίτι μας εἶν' ἕνα μέγαρο πολὺ μοντέρνο, πολὺ ἀνεκτὸ, τρομερὰ

ἀκριβὸ στο νοῖκι και στήν διατήρησί του...

Βρίσκεται κοντὰ στο Τροκαντερό, στήν ὁδὸ Γκαλλιερά...

Γιά ὅλα ἐκεῖ μέσα φρόντισε ὁ σύζυγός μου, ὁ ὁποῖος κάνει ὅτι μπορεῖ γιά νά θρῖσκωμαι και νά ζῶ σ' ἕνα φαντασμαγορικὸ περιβάλλον.

Μά δέν θά μείνουμε πολὺ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... Θά φύγουμε μόλις ἐτοιμασοῦν ἡ καινούργιες τουαλέτες πού παρήγγειλα, δηλαδή κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος και θά πάμε γιά τὴ Μεσημβρία, γιά τίς Κάννες, ὅπου θά συνεχίσουμε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Μά, στο διάστημα αὐτὸ, θέλησα νά δεχθῶ μερικούς γνωστούς στο σπίτι μου: παληούς φίλους τῶν γονέων μου, πολὺ πληκτικούς κι' ἀγαπητούς, και τὴν μικρὴ μου Πεπίτα, χωρίς τὴν ὁποία δέν μπορῶ νά κάνω...

Ἡ Πεπίτα, φυσικά, μοῦ ἔκανε ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις... Ἐπρεπε λοιπὸν νά τῆς διηγηθῶ ὡς τὴν παραμικρότερη λεπτομέρειά τους ὅλα τὰ ἐπεισόδια τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ γάμου μας...

Γιά νά εἶμαι εἰλικρινής, δέν ἐτόλμησα...

Και τῆς εἶπα ἕνα σωρὸ ψέματα...

Νομίζω μάλιστα ὅτι γιά κάθε σύζυγο ὑπάρχουν μερικά μυστικά πού μόνο ὁ σύζυγός της τὰ ξέρει και πού κανεὶς δέν θά τὰ μάθῃ ποτέ, οὔτε ἀκόμα κ' ἡ πιὸ στενὴ της φίλη...

* * *

Μά τί εἶμαι τέλος πάντων ἐγὼ;...

Ὁ νοῦς μου δέν φεύγει ἀπὸ τὸν Μωρίς ντε Μπρυέλ.

Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸν ἀγαπῶ...

Ὡστόσο δέν ἔχω καμμιά ἐπιθυμία ν' ἀπατήσω τὸν κ. Νιβέρ κι' εὐχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά και παρακαλῶ τὴν θεία Πρόνοια νά μέ βοηθήσῃ νά μείνω ἡ ἀπλή και τίμια γυναῖκα πού εἶμαι τώρα...

Μά ὅλος ὁ κόσμος γύρω μου μιλάει παραπολὺ γιά ἐραστὰς και τοὺς θεωρεῖ σάν ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς συζυγικῆς ζωῆς τῶν νεαρῶν γυναικῶν

Κι' ὄχι μόνο οὐν κατηγορεῖ καθόλου τὴν ἀνηθικότητα αὐτή, μά και τὴν ἐγκρίνει.

Τί περίεργη, ἀλήθεια, πού εἶνε αὐτὴ ἡ «καλὴ» τάξις τῆς κοινωνίας!

Μά ἐγὼ — τί τὰ θέλετε; — ἐγὼ, ἡ ἐπιτόλαιη ἡ τρελλὴ Τζουλιάννα, φοβᾶμαι τὸν κίνδυνο μιᾶς ἐρωτικῆς περιπετείας μ' ἕνα τρίτου...

Φοβᾶμαι τίς τύψεις...

Κι' ὅμως τὸ φάντασμα τοῦ Μωρίς τὸ φάντασμα τοῦ ἔρωτος μέ καταδιώκει παντοῦ, ἡμέρα και νύχτα...

Ἐχει καταντήσῃ γιά μένα ἐφιᾶλτης...

Και χθές ἀκριβῶς ἡ Πεπίτα μοῦ ἀνήγγειλε τὴν προσεχὴ ἐπιστροφή του.

Ναί, ὁ νεαρὸς Μωρίς, τὸ φλέρι μου ἑνὸς καλοκαιριοῦ στο Ντινάρ, πού εἶνε σήμερα ὁ ὑπολοχαγὸς Μωρίς ντε Μπρυέλ, ἐπιστρέφει σὲ λίγες μέρες ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίνα... Ἐπιστρέφει ἔνδοξος, σημαδεμένος ἀπὸ τίς οὐλές δυὸ τραυματῶν πού τὰ ἔλαβε πολεμῶντας τοὺς ἰθαγενεῖς, παρασημοφορημένος...

Τί περισσότερο χρειάζεται γιά νά γοητεύσῃ, γιά νά κατακτήσῃ μιὰ νέα γυναῖκα σάν κι' ἐμένα, πού ἦταν κιόλας ἐρωτευμένη μέ τὴν ἀνάμνησί του...

Ναί, αὐτὸ τὸ φάντασμα μέ τρο-

Προσπαθῶ νά θρῶ τὴ γαλήνη κοντὰ στο σύζυγο μου.

μάζει, με κάνει νά χάνω τὸν ὕπνο μου...

Προσπαθῶ νά βρῶ τὴ γαλήνη μου κοντά στὸν σύζυγό μου...
Τὸν περιβάλλω με κάθε φροντίδα... Θέλω νά τοῦ δείξω πὼς
τὸν ἀγαπῶ, πὼς δὲν ἔχω ἄλλον στὴ σκέψι μου ἐκτὸς ἀπ' αὐ-
τόν... πὼς εἶμαι ἀποκλειστικά δική του...

Μὰ τοῦ κάκου...

Ἐνῶ θρῖσκωμαι κοντά του, κλείνω χωρὶς νά τὸ θέλω τὰ μά-
τια μου καὶ βλέπω μπροστά μου τὸν Μωρίς.

* * *

Ἐ, λοιπὸν, ξαναγύρισε ὁ Μωρίς ντὲ Μπρυέλ...

Ξαναγύρισε ὁ ἄνθρωπος ποὺ με συντάραζε με τὴν ἀνάμνη-
σί του, ὁ ἰδεώδης ἐραστής, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά
μου νά σβύνη ἀπὸ ἐπιθυμία...

Προχθὲς, ἤμουν ξαπλωμένη σ' ἓνα ντιβάνι στὴν κάμαρη κ' εἶ-
χα βυθισθῆ σὲ ὄνειροπολήσεις, ὅταν ἔξαφνα ἓνας ὑπηρέτης μπή-
κε μέσα καὶ μοῦ ἔδωσε μιὰ κάρτα.

Συγχρόνως δὲ μοῦ εἶπε:

— Ὁ κύριος ποὺ ἔδωσε τὴν κάρτα αὐτὴ περιμένει στὸ σα-
λόνι.

Ἐγὼ ἔρριξα μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ κι' ἐτοιμάστηκα νά πῶ στὸν
ὕπηρέτη ὅτι δὲν μπορούσα νά δεχθῶ τὸν ἐπισκέπτη...

Μὰ ἔξαφνα ἔγινα κατάχλωμη κι' ἄρχισα νά τρέμω...

Θὰ ἐψευδόμεον ἂν ἔλεγα ὅτι δὲν ἔχασα γιὰ μιὰ στιγμή τίς
αἰσθήσεις μου. Ἀπάνω στὴν κάρτα ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

Υπολογιστὴς ΜΩΡΙΣ ΝΤΕ ΜΠΡΥΕΛ

Μοῦ χρειάστηκαν πέντε ὀλόκληρα λεπτά γιὰ νά συνέλθω καὶ
νά συγκεντρώσω τὸ θάρρος μου γιὰ νά πάω στὸ σαλόνι.

Ἐνοιωθα τὸν ἑαυτό μου νικημένο προκαταβολικά...

Ἐνοιωθα τὴν καρδιά μου αἰχμαλωτισμένη, πρὶν ἀκόμα νά
τὸν δῶ...

Ἐνοιωθα
πὼς ἀνῆκα
σ' αὐτὸν τὸν
ἄνθρωπο ...

Συν τ α-
ρα γ μ ἔ ν η,
ἀ ν α σ τ α τ ω-
μ ἔ ν η, ἔ ξ α λ-
λ η ἀ π ὸ τ ἄ
αἰ σ θ ἦ μ α τ α
αὐ τ ἄ, διευ-
θύν θ η κ α
π ρ ὸς τ ὸ σα-
λ ὸ ν ι.

Τὴ συγκί-
νησί μου,
καθὼς περ-

πατοῦσα, κλονιζομένη, τὴν εἶχε διαδεχθῆ μιὰ ἀρκετὰ ἐνοχη ἔ-
ξαψις... Χαιρόμουν σχευὸν γιὰ τὴν προαισθητικὴν ὅτι θ' ἀκούγα
λόγια ἀγάπης, ὅτι θὰ ἔκανα πραγματικά ἀπαγορευμένα...

Κι' ἔφτασα μπροστά στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ...

Ἐκεῖ στάθηκα μιὰ στιγμή κι' ἔφερα τὸ χέρι μου στὴν καρ-
διά μου ποὺ χτυποῦσε δυνατὰ, ἀσυγκράτητα...

Ἄνοιξα τέλος τὴν πόρτα...

Καὶ τὸν εἶδα...

Τὸν εἶδα, εἶδα αὐτὴν τὴν μοναδικὴν τρυφερὴ ἀνάμνησι τῆς
ζωῆς μου ὡς νέας κόρης, τὴν ενοχη ἐλπίδα τῶν νυχτῶν μου ὡς
νέας συζύγου...

Τὸν εἶδα καὶ στάθηκα σὰν ἀπολιθωμένη, σὰν τρελλή.

Ἐν ἤξειρα τί νά πῶ, τί νά κάνω...

Ἐκεῖνος σηκώθηκε, ἔξ ἴσου ταραγμένος με μένα, με πλη-
σίασε καὶ παίρνοντας τὸ χέρι μου, μέσα στὸ χέρι του ποὺ ἦταν
φλυγισμένο, μοῦ εἶπε ἢ μαλλον τραύλισε:

— ... Κυρία... εἶσθε καλά;... Ἡ κυρία μητέρα σας, στὴν ὁποία
πῆγα καὶ ὑπέβαλα τὰ σέβη μου, μόλις ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν Ἰν-
δοκίνα... με θεβαίωσε ὅτι μπορούσα νάρθῶ νά σᾶς δῶ... ὅτι
μπορούσα...

Τὸ φτωχὸ παλληκάρι δὲν μπόρεσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι
του, ἂν καὶ φαινόταν ὅτι τὴν εἶχε ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν...

Κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα μου ποὺ τὸν κύτταζε ἐρευνητικὰ ἀπὸ
πάνω ὡς κάτω, τὰ εἶχε χάσει, ἐνῶ ἐγὼ ἀντιθέτως ἀνακτοῦσα
σιγά-σιγά τὴν ψυχραιμία μου.

Αἰσθανόμεον πὼς ἦταν σκληρὸ αὐτὸ τὸ βλέμμα τῆς περιερ-
γείας μου, μὰ δὲν μπορούσα νά τὸ ἀποσπάσω ἀπὸ πάνω του.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει ὁ μικρὸς μου Μωρίς!

Ἦταν ἠλιοψημένος, ἄντρας πειά... Μὰ τὰ ἀθῶα γαλανὰ μά-
τια του ἔδειχναν, πὼς κατὰ βάθος, εἶχε παραμείνει ὁ ἴδιος: ὁ
δειλὸς κι' ἀδέξιος Μωρίς ποὺ δὲν τολμοῦσε οὔτε τὸ χέρι μου
νά πιάσῃ...

— Ὡστε ξαναγυρίσατε, ἐπὶ τέλους; εἶπα στὴν τύχη βλέπον-
τας νά παρατείνετε ἢ σιωπῆ μεταξύ μας.

— Ναι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ξαναγύρισα...

Καὶ χαμηλώνοντας τὰ μάτια του, ἐπρόσθεσε:

— Καλύτερα ὅμως νά μὴν εἶχα ξαναγυρίσει...

Κατάλαβα ἀμέσως τὸν ὑπαινιγμὸ ποὺ μοῦ ἔκανε μ' αὐτὴν
τὴν φράσι. Ἀλλὰ γιὰ νά τὸν φέρω σὲ δύσκολη θέσι, τὸν ρώ-
τησα, χαμογελῶντας πονηρά:

— Γιὰ ποῖο λόγο δὲν θὰ θέλατε νά ξαναγυρίσετε;

Ὁ Μωρίς ὅμως κοκκίνισε, χλώμιασε κατόπιν καὶ δὲν μοῦ ἀ-
πάντησε τίποτε.

— Γιὰ ποῖο λόγο; Ξαναρώτησα ἐγώ.

Ἡ φωνή μου ἦταν γλυ-
κειὰ καθὼς τοῦ μιλοῦσα
καὶ τὰ μάτια μου τὸν κύτ-
ταζαν τρυφερὰ σὰν νά ἤθε-
λαν νά τοῦ δώσουν θάρ-
ρος.

Καί, πραγματικά, ὁ Μω-
ρίς συνῆλθε κάπως.

(Ἐκολουθεῖ)

Τὸ φάντασμα τοῦ
ἔρωτος με κατα-
διώκει παντοῦ.